

ga bilo nikjer. Mama so ga skrili. Ali bi bil zdaj Nace rad vstal, tudi v šolo bi bil šel rad, pa ni smel. Za kazen je moral ležati — tri dni ležati! — četudi ni bil nič bolan.

In ko je spet prišel v šolo, ga nihče ni vprašal, kje je bil te tri dni. Samo to je malo spoznal, da se mu vsi nekam postrani posmehujejo, eni ga pa vprašujejo, kako si je nogo izpahnil, drugi pa, kakšna zdravila je rabil, da je tako hitro ozdravel, in take reči...

Nace je pa previdno in s strahom odgovarjal kakor hudodelec, ki je prišel iz ječe.

Lucijan († Murn-Aleksandrov):

Slavko gre v nebesa...

Ne bočem in ne bočem
jaz dalje več doma,
ker huda je, prehuda
ta moja mačeha...

Od doma moram iti,
zdaj je že zadnji čas!
In kar po cesti bova
šla kužek in pa jaz.

Ta cesta pelje k teti,
od tam se gre v goro,
z goré pa gor v nebesa
pač daleč več ne bo...

In vem, da kar od tamkaj
pođali mi roke
umrla bodo mati,
saj doli zro na me!

Pri njih še babica je,
ki tudi ne pusti,
da njenemu se Slavku
takó hudo godi...

Čuj no, le urno, kužek,
takoj odideva!
Saj pot precej bo dolga
tja gori do neba...

